

[Aksel Larsen.]

Art Regeringsorgan, hvor man i en Artikel om denne Ikke-Angrebspagt hævder, at den vil svække Slagkraften i den Agitation, der føres af det tyske Mindretal i Sønderjylland. Har „Rød Ungdom“ Ret i dette? Ligger der noget som helst i denne Traktat, i Protokoller, Forhandlinger eller Aftaler, som kan have denne Virkning? Hvis det er Tilfældet, er det naturligvis egnet til at faa os herinde til at overveje Situationen, men saa maa man virkelig ogsaa give Rigsdagen Besked og ikke lade det være nok med saadanne Rygter og Forlydender eller hvad det er, der kommer frem paa den Maade.

Jeg tænker ogsaa paa en længere Artikel i „Nordschleswigsche Zeitung“ af Propagandaleiter Stehr. Denne Artikel er meget opsigtsvækkende baade ved sin Form og sit Indhold. Jeg maa sige, at den gør paa mig absolut Indtryk af at være inspireret fra, hvad man i denne Forbindelse formodentlig maa betragte som højere Sted, nemlig en Hovedstad i et Land sydpaa. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne fremføre et Par Citater af Artiklen, ogsaa paa Foranledning af det ærede Medlem Hr. Krag's Slutningsbemærkninger.

Det siges i denne Erklæring kategorisk, at naar denne Ikke-Angrebstraktat sluttes, maa Danmark være klar over, „at det forudsætter, at det samlede offentlige Liv i Danmark indrettes efter den danske Regerings officielle Erklæringer“. Det understreges senere, at Danmark økonomisk og paa alle andre Maader maa søge et intimt Samarbejde med Tyskland — dette forudsætter en saadan Traktat. Man siger: „Danmark vil derfor ogsaa have at efterprøve sin Stilling til Folkeforbundet, for et saadant fortsat Medlemskab kan kun være en Belastning for det gode Forhold til Tyskland“. Og endelig, at „Neutralitet er ikke, som det gentagne Gange er betonet fra dansk Side, Statens Anliggende, men ogsaa Folkets. Derfor stiller en Ikke-Angrebspagt med Tyskland Fordringer til den samlede danske Offentlighed“.

Jeg tror, at en Artikel med et saadant Indhold i høj Grad nødvendiggør en ganske utvetydig Erklæring fra Regeringens Side.

Hvad jeg yderligere har at sige, og hvilken Stilling vi endelig maatte tage, vil naturligvis afhænge af det Svar, vi faar fra Regeringens Side. Men jeg vil gerne have Lov til, ikke mindst foranlediget af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs lovlig letfærdige Bemærkning, at sige: Det er ikke blot Kommunerne og „Arbejderbladet“, der bekæmper denne Traktat eller

er foruroliget ved, hvad der foregaar, det er meget store Kredse i det danske Folk. Jeg beklager at maatte sige, at det maaske mindst gælder de socialdemokratiske trofaste eller dem, der i særlig Grad faar deres aandelige og politiske Føde gennem den socialdemokratiske Presse. Det er nemlig dem, der er elendigst orienterede herhjemme og derfor ikke saa klart er i Stand til at bedømme Situationen. Men ellers hersker der i de allerstørste Kredse herhjemme en stadig stigende Uro ved Danmarks internationale Stilling og Danmarks Udenrigspolitik, og det er rigtigt, som det er sagt her, at denne Uro ikke er blevet mindre derved, at Danmark ganske øjensynlig har taget en Stilling, som graver en Kløft mellem det og de øvrige nordiske Lande, og det vil blive endnu værre, hvis man godkender en Traktat som denne med de Følger for vort Forhold til de nordiske Lande, som jeg desværre frygter den vil faa.

Derfor skal man i hvert Tilfælde benytte den Lejlighed, der nu er — Klokkeren er 5 Minutter i 12 saa at sige —, til i det mindste at give Befolkningen Besked, og jeg haaber derfor, at vi ikke faar en forbeholden eller taaget eller i almindelige Vendinger holdt Tale af den højtærede Udenrigsminister. Man skal endnu en Gang betænke sig, før man, som Professor Segerstedt kalder det i sit svenske Blad, gaar over Rubicon, det vil sige ratificerer denne Traktat her paa Rigsdagen. Det er et Skridt, som ikke kan gøres ugjort, og som man bittert kan komme til at fortryde. Man skal ikke gaa hen og stemme for Traktaten, idet man blaaøjet siger: Vi mener ikke, den faar andre Følger end dem, der fremgaar af dens Bogstav. Det kan være farligt, og bagefter er det for sent at fortryde det.

Jeg henstiller endnu en Gang dette til Overvejelse, og jeg haaber saa, at vi fra Regeringens Side faar en tilfredsstillende Redegørelse. Jeg vil endda gaa saa vidt, at jeg siger, at jeg haaber, at Regeringens Redegørelse skulde være i Stand til at bortvejre ikke alene den Følelse af Uro, jeg nærer, men den Følelse af Uro, største Parten af det danske Folk nærer; men det afhænger jo i allerførste Række af det Svar, vi i nærmeste Fremtid faar af den højtærede Udenrigsminister.

Frits Clausen: I den foreliggende Traktat er Tysklands gode Vilje til at opnaa et godt Naboskab med os Danske lagt klart for Dagen, og denne Vilje kan jo særlig